

Arrest

**nr. 137 629 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat x die loco advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 oktober 2007 als student toe op Belgisch grondgebied voorzien van een visum type D.

1.2. Verzoeker diende op 7 augustus 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Verzoekers verblijf als student verstreek op 31 oktober 2010.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 24 mei 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.5. Verzoeker diende op 25 september 2013 een asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen trof op 9 april 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2014 (RvV 2 september 2014, nr. 128 542).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 23 april 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 5 augustus 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 9 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Verzoeker diende op 19 september 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 13 oktober 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 23 januari 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1): naam: N.(...) C.(...) voornaam: V.(...) geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...) nationaliteit: Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1 :

wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

El Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

El Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

[SI artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat geldig was tot 20/09/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene kwam via een studentenvisum in België aan op 13.10.2007. Betrokkene werd in het bezit gesteld van een A kaart, zijn laatste geldig tot 31.10.2010.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 25.09.2013 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 02.09.2014 . Betrokkene kreeg een verlenging van het bevel om het grondgebied (13 qq van 23.04.2013) te verlaten, geldig tot 20.09.2014.

Betrokkene heeft op 17.08.2010 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 24.05.2013. Deze beslissing is op 13.06.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft op 15.07.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 09.09.2014. Deze beslissing is op 12.09.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 19.09.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13.10.2014. Deze beslissing is op 30.10.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van

de Dienst

Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat geldig was tot 20/09/2014.”

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 januari 2015 ook een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten(1): naam: N.(...) C.(...) voornaam: V.(...) geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...) nationaliteit: (...)

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

El artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

□ 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

IE1 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene kreeg tot 20.09.2014 de tijd om het grondgebied te verlaten. Er werd echter niet aan deze terugkeerverplichting voldaan. Er wordt aan betrokkene een inreisverbod van 2 jaar opgelegd. Bovendien is er in het dossier geen enkele reden te bespeuren waarom er op de termijn van 2 jaar een uitzondering zou gegeven moeten worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.3. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De door de verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. De verzoekende partij verweeft een aantal elementen die betrekking hebben op tot de uiterst dringende noodzakelijkheid in haar betoog betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (cf. infra).

3.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. Het inreisverbod trad trouwens krachtens artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet in werking op de dag dat het werd betekend. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Ter terechtzitting slaagt de raadsvrouw van verzoeker er niet in te overtuigen dat er, wat het inreisverbod, sprake zou zijn van uiterst dringende noodzakelijkheid. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, en verzoeker ook geen middelen aanvoert tegen deze tweede bestreden beslissing, kan deze vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies). Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 23 januari 2015 van zijn vrijheid werd beroofd en diezelfde dag werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn verwijdering is het aannemelijk dat een gewone

schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, zoals verzoeker terecht aanvoert, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tegen de verwijderingsmaatregel niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis, 9ter en 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij formuleert haar grieven als volgt:

"1.

In casu zijn de thans bestreden beslissingen dd. 23.01.2015 niet op afdoende wijze gemotiveerd: kwetsieuze beslissingen zijn niet wettelijk, juist, redelijk, billijk of volledig.

Verzoeker stelt verder vast dat DVZ nogmaals nagelaten heeft rekening te houden met alle elementen, zoals hierna uiteengezet.

Uit de in het kader van de aanvragen op grond van art. 9ter Vw. aan verweerster overgemaakte medische attesten en verslagen, blijkt duidelijk dat verzoeker geïnfecteerd is met het HIV virus en tevens ook te kampen heeft met ernstige hoge bloeddruk.

Verzoeker bevindt zich inmiddels in C2 fase van de HIV infectie. Ook de hypertensieprobleem van verzoeker heeft een zeer ernstige vorm aangenomen, met linkerventrikelhypertrofie tot gevolg.

[Cfr. Linkerventrikelhypertrofie (LVH) is de verdikking van de wand van de linkerventrikel (linkerhartkamer) en wordt veroorzaakt door overmatige belasting van het hart volgens Wikipedia.]

De complexiteit en de ernst van de medische problematiek van verzoeker kan m.a.w. afdoende worden vastgesteld uit de medisch attesten, bijgebracht in het kader van medische procedures conform art. 9ter Vw..

Desondanks legt verweerster niet de nodige zorg, noch de redelijkheid voor de dag bij het nemen van haar beslissing en beslist wederom ten onrechte in het nadeel van verzoeker.

De thans bestreden beslissingen tot ongegrondheid en onontvankelijkheid van de aanvragen conform art. 9ter Vw. zijn immers geenszins gebaseerd op vaststellingen vanwege een arts-specialist terzake.

De adviserende medisch vanwege de controlegeneesheren in beide procedures, hebben dan ook geenszins dezelfde waarde als de medisch attesten afgeleverd door de behandelende artsen van verzoeker zelf.

Dienaangaande kan worden verwezen naar het arrest dd. 12.08.1997 vanwege de Raad van State, stellende als volgt:

"Considérant que les certificats et rapports médicaux produits par la requérante émanent de spécialistes en médecine interne et en hématologie, tandis que ceux sur lesquels se fonde la partie adverse émanent d'un médecin qui, s'il est certes titulaire d'une licence en médecine d'expertise, n'est pas spécialisé en médecine interne et en hématologie; que ce médecin ne conteste pas l'affection dont est atteinte son enfant, mais diverge de l'avis des précédents quant aux conséquences d'un rapatriement; qu'il lui incombait donc, et qu'il incombait par suite à la partie adverse, d'exposer les raisons pour lesquelles il s'écartait des conclusions des spécialistes et de s'assurer que les intéressées pourraient bénéficier dans leur pays d'origine des soins qui conviennent à leur état."

Hieruit kan worden afgeleid dat een verslag van een "niet specialist geneesheer" niet voldoende is om een verslag van een specialist geneesheer af te wijzen. Verweerster kan in casu haar beslissing niet louter baseren op het advies van een niet gespecialiseerde controlegeneesheer.

Verzoeker meent dan ook dat verweerster een beoordelingsfout maakt wanneer ze tot de beslissing komt dat er geen ernstige ziekte voorhanden zouden zijn – quod certe non in casu. Reden ook waarom zij terecht beroep aantekent tegen de negatieve beslissingen inzake de aanvragen tot medische regularisatie.

Bovendien staat het onomstotelijk vast dat personen geïnfecteerd met het HIV virus in Kameroen ernstig gestigmatiseerd worden en zich bloot stellen aan behandelingen in strijd met art. 3 EVRM. Ook worden die personen behandelingsmogelijkheden, indien deze al aanwezig zouden zijn, ontzegd.

2.

Volgens artikel 19, lid 2 van het Handvest mag niemand worden uitgewezen naar een land waar hij een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling. Die bepaling moet worden

geïnterpreteerd aan de hand van artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM dienaangaande. Het EHRM bevestigt de schending van art. 3 EVRM in geval van repatriëring van een ernstig zieke vreemdeling naar een land met minder geschikte middelen om de ziekte te behandelen en wanneer er dwingende humanitaire overwegingen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn verbiedt eveneens lidstaten om ernstig zieke personen te repatriëren naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is in geval die repatriëring een schending zou uitmaken van artikel 19, lid 2 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 47 van het Handvest garandeert een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat artikel is gebaseerd op artikel 13 EVRM. Het EHRM verduidelijkt in haar rechtspraak dat artikel 13 een van rechtswege opschortend effect garandeert bij beroepen tegen terugkeerbesluiten wanneer er zwaarwegende gronden zijn voor een ernstig risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

3.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat administratieve handelingen uitdrukkelijk gemotiveerd dienen te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Tevens dient de motivering afdoende te zijn.

Art. 62 Vw. stipuleert dat administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te zijn.

De motivering van een administratieve beslissing dient dus uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden te bevatten zodat de betrokkene kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat de administratieve beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd te zijn, zowel de feitelijke als de juridische gronden te vermelden en de motivering eveneens afdoende te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering wettelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat betrokkene in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu dient vastgesteld dat niet voldaan is aan deze voorwaarden.

3.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

De administratieve overheid dient zich te steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken bij het nemen van de beslissing moet steunen op

Het rechtszekerheidsbeginsel in samenhang met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden. De rechtsonderhorige mag aldus bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan uitgaan dat het bestuur niet anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

Verzoeker erkent de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, doch stelt dat dit niet wegneemt dat elke rechtsonderhorige van de overheid erop mag vertrouwen dat een opgewekte gerechtvaardigde verwachting wordt ingelost. (Cass. 10.06.1988, A.C. 1987-88, 1313; Cass. 27.03.1992, R.W. 1991-92, 1466; Cass. 13.02.1997, R.W. 1997-98, 400; Cass. 03.11.2000, A.C. 2000-2001, 1710; Cass. 03.06.2002, R.W. 2003- 2004, 1062; Cass. 29.11.2004, Raad van State 22.03.2004, 129.541, Raad van State 09.09.2008, 186.134.)

De rechtsonderhorige heeft het recht om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het gaat dan ook niet op om enerzijds verzoeker beroepsmogelijkheden toe te kennen, om hem dan vervolgens zonder het resultaat van deze procedures af te wachten, uit te wijzen.

Minstens diende verweerster de beslissingen inzake de voormelde hangende beroepen af te wachten, alvorens verzoeker eventueel te onderwerpen aan een uitwijzingsbeslissing.

Er werd m.a.w. wederom onzorgvuldig onderzoek gedaan naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht daar het niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en ook niet in alle redelijkheid heeft beslist dat niet voldaan is aan art. 9ter Vw.

In casu dient vastgesteld dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat de door verzoeker voorgelegde elementen en stukken niet eens werden onderzocht.

De Minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de overheid.

De middelen zijn bijgevolg ernstig.”

3.3.2.2. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204 655).

3.3.2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker niet in het minst betwist noch weerlegt dat hij niet in het bezit is van de vereiste documenten waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris terecht toepassing

maakte van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de beslissing niet wettelijk, billijk of volledig zou zijn.

3.3.2.8. Verzoeker stelt in wezen dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten met alle elementen rekening te houden en hij beschrijft de HIV-infectie en de hypertensie die hij in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet had ingeroepen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel medisch getuigschrift toevoegt aan zijn verzoekschrift dat zou toelaten bepaalde conclusies te trekken met betrekking tot zijn huidige gezondheidstoestand. Er is geen enkel element voorhanden om te besluiten dat verzoekers situatie gewijzigd zou zijn ten opzichte van het ogenblik waarop zijn aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond werd verklaard. Bijgevolg dient te worden aanvaard dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

3.3.2.9. Verzoeker voegt als bijlagen bij zijn verzoekschrift enkel een uitprint toe van een internetartikel van eind oktober 2013 van *"Voice of America"*-news over tekorten in de anti-retrovirale therapie voor HIV/Aids-patiënten in Kameroen en een artikel van IRIN van januari 2014 over het stigma waarmee mensen met HIV in Kameroen te kampen krijgen. Uit deze algemene persartikels kan echter onmogelijk worden besloten dat verzoeker thans een specifiek risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.3.2.10. Verzoeker diende een vordering in tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 januari 2015 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing houdende inreisverbod van diezelfde datum (bijlage 13sexies). De Raad stelt vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit lijkt te gaan dat de beslissingen die werden genomen naar aanleiding van zijn aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 24 mei 2013 en 13 oktober 2014 en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk werd verklaard van 9 september 2014 het voorwerp vormen van onderhavig beroep. Dit is niet het geval en verzoeker verzuimde thans de hangende vorderingen tot schorsing die betrekking hebben op de beslissingen inzake zijn medische regularisatie-aanvragen middels voorlopige maatregelen, zoals bedoeld in artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet, te activeren. De schending van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet worden bijgevolg in dit kader niet dienstig aangevoerd en de kritiek van verzoeker dat zijn medische situatie niet door een arts-specialist werd beoordeeld, houdt geen verband met de thans bestreden beslissingen.

3.3.2.11. Verzoeker verwijst vervolgens naar de non-refoulementbeginselen uit artikel 19, 2 van het Handvest en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn omdat hij beweert dat personen met HIV in Kameroen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt echter op dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van concreet en persoonlijk bewijs. (cfr. arrest EHRM, Y.t. Rusland, 4 december 2008, geciteerd in TVR, 2009, nr.2, p.156). Verzoeker toont met de algemene persartikels, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en die bovendien weinig actueel zijn, geen concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aan (cfr. ook RvS 20 mei 2005, nr. 144 754). Bovendien stipt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat verzoeker door de centrumarts 'fit to fly' werd bevonden. Verzoeker brengt geen medische informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De verwerende partij vermeldt in haar nota met opmerkingen het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 mei 2013 naar aanleiding van verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In dit advies werd besloten dat de behandeling voor HIV en hypertensie in Kameroen beschikbaar en toegankelijk was, waardoor verzoeker niet in aanmerking kwam voor een machtiging tot verblijf om medische redenen. Verzoeker brengt thans in het kader van artikel 3 van het EVRM geen concrete, actuele en andersluidende informatie aan die hierop een ander licht zou werpen.

3.3.2.12. Verzoeker is tenslotte de mening toegedaan dat zou moeten worden gewacht tot de ingediende beroepen tegen de beslissingen die betrekking hebben op zijn regularisatie-aanvragen behandeld zijn door de Raad. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat van de vorderingen tot

schorsing en nietigverklaring die hij heeft ingediend, een schorsende werking zou uitgaan ten aanzien van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.13. Er werd geen schending van de Terugkeerrichtlijn of van het Handvest aannemelijk gemaakt. De schending van de artikelen 9bis en 9ter werden niet dienstig aangevoerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn. Er werd geen schending van het redelijkheids of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt, noch van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn hoofd bepaalde verwachtingen heeft gewekt die niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is, voor zover de erin aangevoerde bepalingen ter zake dienstig zijn, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofd van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij het volgende met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“1.

Onderhavige procedure vereist een uiteenzetting van feiten, die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablère/België, § 35).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23.01.2015 van zijn vrijheid werd beroofd. Het lijkt dan ook aannemelijk dat de behandeling van een eventuele vordering tot schorsing en nietigverklaring te laat zou komen waardoor het rechtsmiddel zijn effectiviteit dreigt te verliezen. Bijgevolg is aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid enkel om deze reden alleen al voldaan.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in art. 39/82, § 1, 3° Vw., is immers erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (RVS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

2.

Mocht de Raad toch oordelen dat er geen onherstelbaar nadeel is, quod non, dan nog dient onderhavig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid te worden behandeld gelet op de artn. 3 en 13 EVRM.

Art. 13 EVRM stelt immers dat eenieder wiens rechten en vrijheden geschonden worden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.

Dit houdt in dat wanneer het bestuur een handeling stelt die in strijd is met de rechten en de vrijheden opgenomen in het Verdrag of zijn protocollen, de rechtzoekende hetzij een jurisdictioneel beroep moet kunnen instellen bij gewone hoven en rechtbanken of bij administratieve rechtscolleges, hetzij een administratief beroep moet kunnen indienen bij een welbepaalde administratieve overheid;

Deze beroepsinstantie moet vervolgens minstens kunnen nagaan of de beslissing geen tegenstrijdigheid met het EVRM bevat. (J. VANDE LANOTTE & Y. HAECK, "Handboek EVRM, deel 2: Artikelsgewijze Commentaar", Volume I, Intersentia, Antwerpen-Oxford, 2004, 87.)

Artikel 13 EVRM richt zich tot eenieder die meent dat zijn door het EVRM gewaarborgde rechten en vrijheden geschonden zijn. Een aantijging hiertoe volstaat. Art. 13 EVRM zou immers ieder nuttig effect verliezen indien het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie slechts van toepassing zou zijn op die gevallen waar er een daadwerkelijke schending is geweest (J. VANDE LANOTTE & Y. HAECK, o.c., 92).

Het enig belangrijk aspect dat verzoeker moet laten gelden, is dat hij dus over een 'arguable claim' (verdedigbare klacht) beschikt. Verzoeker meent hierover degelijk te beschikken.

Het EHRM stelt geen andere ontvankelijkheidsvoorwaarden m.b.t. het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, behoudens het autonome, subsidiaire en complementaire karakter van het recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie.

Het 'moeilijk te herstellen nadeel' is bijgevolg geen voorwaarde die krachtens artikel 13 EVRM of het EHRM gesteld wordt teneinde over het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel te kunnen beschikken.

Zodoende voegt art. 43§1 KB 21 december 2006 ten onrechte een voorwaarde toe om het recht op daadwerkelijke rechtshulp, zoals voorzien in artikel 13 EVRM, feitelijk te kunnen uitoefenen voor een nationale rechtsinstantie.

Deze procedure, waarbij een dergelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld, is bijgevolg in strijd met dit recht op een effectief rechtsmiddel, a fortiori het voor verzoeker FEITELIJK onmogelijk gemaakt wordt om de desbetreffende schendingen voor te leggen aan een rechtsinstantie die de middelen TEN GRONDE onderzoekt.

Personen die het voorwerp uitmaken van een bevel tot teruggrijving worden binnen een zeer korte tijd teruggewezen.

Bijgevolg vormt het beroep in uiterst dringende noodzakelijkheid de enige (niet volwaardige!) daadwerkelijke rechtsmiddel, daar zij de bestreden beslissing kan schorsen en vernietigen.

Door evenwel een ontvankelijkheidsvoorwaarde te stellen m.b.t. het moeilijk te herstellen nadeel, laat deze procedure doorgaans geen schorsing en bijgevolg geen beoordeling ten gronde toe.

De procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid valt aldus niet te rijmen met art. 13 EVRM, dewelke directe werking heeft in de interne nationale rechtsorde en bijgevolg voorrang heeft op alle nationale rechtsregels, ook al zouden deze laatste van een latere datum zijn (cfr. HvC 27 mei 1971 inzake NV Fromagerie Franco - Suisse Le Ski).

Zodoende mag de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen restrictieve toepassing verlenen aan art. 43§1 KB 21 december 2006 indien zoals in casu een verdedigbare klacht voorhanden is.

Bijgevolg dient de Raad de bestreden beslissingen dd. 23.01.2015 te schorsen zo ze vaststelt dat er een verdedigbare klacht is in de zin van de vaste rechtspraak van het EHRM, zelfs in geval zij van oordeel zou zijn dat er geen ernstig onherstelbaar nadeel is - quod non -, opdat het recht op daadwerkelijke rechtshulp in een latere fase kan worden verzekerd, aangezien hetzelfde administratieve rechtscollege zich dan zal uitspreken over de nietigverklaring.

3.

In het licht van het grondig onderzoek dat artikel 13 EVRM vereist, dient elke klacht, die stelt dat verwijdering naar een ander land een persoon aan een behandeling contra artikel 3 EVRM zou blootstellen, onderworpen te worden aan een grondig en precies onderzoek.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand onderworpen mag worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (cfr. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Voorts is het vaste rechtspraak van de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel in schorsingszaken zich kenmerkt door het prima facie karakter ervan.

In casu kan bezwaarlijk worden betwist dat de verwijdering van verzoeker naar zijn land van herkomst, gelet op zijn gezondheidstoestand, een behandeling contra art. 3 EVRM inhoudt. Verzoeker is immers geïnfecteerd met het HIV virus, reden ook waarom hij middels verzoekschrift dd. 16.08.2010 om een verblijfsmachtiging verzocht op grond van art. 9ter Vw.. Bij beslissing dd. 24.05.2013 werd deze aanvraag evenwel ongegrond verklaard. Verzoeker is hiertegen in beroep gegaan. Deze procedure, gekend onder het kenmerk 132.362, is thans nog steeds hangende voor de Raad!

Zonder de beslissing ten gronde inzake voormelde hangende procedure af te wachten, vaardigt verweerster - manifest in strijd met zowel de nationale als de internationale normen en tegen alle redelijkheid

Vastgesteld dient aldus dat verzoeker - minstens prima facie - de ernst van zijn middel waar maakt. In hoofde van verzoeker is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel bijgevolg verenigd."

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De verzoekende partij beklaagt zich in het kader van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel over het feit dat de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door toedoen van de voorwaarde van het 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' een belemmering zou vormen voor haar recht op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker levert hiermee kritiek op artikel 39/82, §2, hetgeen wetskritiek is waarvoor de Raad niet bevoegd is. De Raad brengt in herinnering dat zelfs een summiere uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan volstaan wanneer het om een zgn. 'evident' nadeel gaat. In de wet wordt trouwens gesteld dat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld is indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is echter niet gebleken dat verzoeker zou kunnen bogen op een

verdedigbare grief, gestoeld op artikel 3 van het EVRM, waardoor er in dit geval geen sprake is van een evident nadeel.

3.4.2.4. Verzoeker herhaalt vervolgens zijn betoog dat zijn verwijdering naar zijn land van herkomst, gelet op zijn gezondheidstoestand, een behandeling inhoudt die strijdig is met artikel 3 van het EVRM waardoor er volgens hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aanwezig is. De Raad stelt echter vast dat verzoeker volstrekt in gebreke blijft om zijn medische situatie aan de hand van actuele medische getuigschriften te staven waardoor er geen enkel bewijs voorhanden is van zijn beweringen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies) werd geen ernstig middel aangevoerd en ontbrak een voldoende bewezen moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Ten aanzien van de beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies) werd de uiterst dringende noodzakelijkheid niet aangetoond. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

F. TAMBORIJN